

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ লগত মনমনান্তৰ আৰু মধ্যজীৱনৰ তীক্ষ্ণ বাণ (কাঁড়) আছে, এই বাণেৰে তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা"

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা কিহ'ৰ আধাৰত সহায় পায়? সন্তানসকলে কি ৰূপেৰে পিতাক ধন্যবাদ জনায়?

উত্তৰ: যি সন্তানে পিতাক যিমান প্ৰেমেৰে স্মৰণ কৰে সিমানেই পিতাৰ সহায় পায়। প্ৰেমেৰে বাৰ্তালাপ কৰা। নিজৰ সমস্যা ঠিক ৰাখা, শ্ৰীমতত চলি থাকা তেতিয়া পিতাই সহায় কৰি থাকিব। সন্তানসকলে পিতাক ধন্যবাদ জনায় যে বাবা আপুনি পৰমধামৰ পৰা আহি আমাক পতিতৰ পৰা পান্নন কৰি তোলে, আপোনাৰ পৰা আমি কিমান সুখ পাওঁ। প্ৰেমৰ চকুলো নিগৰি আছে।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় হৈছে 'মা' আৰু 'পিতা'। মা-পিতাৰ আকৌ সন্তানসকল বহুত প্ৰিয়। এতিয়া পিতা সেইজন যাক তুমিয়ে মাতা-পিতা বুলি কয়। লৌকিক মা-পিতাকতো কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। এই মহিমা নিশ্চয় আছে- কিন্তু কাৰ এই মহিমা - এয়া কোনেও নাজানে। যদি জানিলেহঁতেন তালৈ গ'লহঁতেন আৰু বহুতকে লৈ গ'লহঁতেন। কিন্তু ড্ৰামাত (নাটকত) এনেকুৱাই হ'বলগীয়া আছে। যেতিয়া নাটক পূৰা হয় তেতিয়াহে আছে। আগতে চলচিত্ৰ চলিছিল, যেতিয়া নাটক শেষ হৈছিল সকলো ভাৱৰীয়া মঞ্চত আহি উপস্থিত হৈছিলহি। এইখনো বেহদৰ বিশাল নাটক। এইবোৰো সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত উদয় হ'ব লাগে- সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ। এয়া গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ। এনেকুৱা নহয় যে মূলবতন, সূক্ষ্মবতনত চক্ৰ ঘূৰি থাকে। সৃষ্টিৰ চক্ৰ ইয়াতেই ঘূৰে।

গায়নো কৰা হয় - এক ঔংকাৰ সত্য নাম..... (নিৰাকাৰজনক সত্য বুলিও কোৱা হয়) এয়া কাৰ মহিমা বাৰু? যদিও গ্ৰন্থত শিখসকলে মহিমা কৰে গুৰুনানকৰ বচন... এতিয়া "এক ঔংকাৰ" এয়াতো হৈছে সেই এজন নিৰাকাৰ পৰমাত্মাৰ মহিমা কিন্তু এওঁলোকে পৰমাত্মাৰ মহিমাক পাহৰি গুৰুনানকৰ মহিমা কৰিবলৈ ল'লে। নানককে সৎগুৰু বুলি বুজি লয়। আচলতে গোটেই সৃষ্টিজুৰি যিমানবোৰ মহিমা আছে সেইসকলোবোৰ সেই এজনৰেই অন্য কাৰো মহিমা নাই। এতিয়া চোৱা যদি ব্ৰহ্মাৰ দেহত বাবা প্ৰৱেশ নকৰিলেহঁতেন তেন্তে এই ব্ৰহ্মা কড়ি তুল্য। এতিয়া তোমালোক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা কড়ি তুল্যৰ পৰা হীৰা তুল্য হৈ যোৱা। এতিয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। পতিত সৃষ্টিত যেতিয়া পিতা আহে আৰু তেওঁক যিসকলে চিনি লয় সেইসকল তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈ যায়। আজিকালি সন্তানসকলো উৎপত্তীয়া হৈ যায়। দেৱতাসকল কিমান সুন্দৰ আছিল, এতিয়া তেওঁলোক পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। সন্ন্যাসীও প্ৰথমে বহুত ভাল আছিল, পবিত্ৰ আছিল। ভাৰতক সহায় কৰিছিল। ভাৰতত পবিত্ৰতা নথকাহঁতেন কাম চিতাত জ্বলি মৰিলহঁতেন। সত্যযুগত কাম কটাৰী (কামবাসনা) নাথাকে। এই কলিযুগত সকলো কাম চিতাৰ কাঁইটত বহি আছে। সত্যযুগততো এনেকৈ কোৱা নহয়। তাত এই বিষ নাথাকেই। কোৱা হয় অমৃত এৰি বিষ কিয় খোৱা। বিকাৰীক পতিত বুলি কোৱা হয়। আজিকালি মানুহে 10-12 টাকৈ সন্তান জন্ম দি থাকে। কোনো নিয়ম নাই। সত্যযুগত যেতিয়া সন্তান জন্ম হয় তেতিয়া আগতেই সাক্ষাৎকাৰ হয়। শৰীৰ ত্যাগ কৰাৰ আগতেও সাক্ষাৎকাৰ হয় যে মই এই শৰীৰ ত্যাগ কৰি শিশু হ'মগৈ। আৰু এটাই সন্তান হয়, বেছি নহয়। তাৰ নিয়ম অনুসৰি চলে। বুদ্ধিতো নিশ্চয় হ'ব। কিন্তু তাত বিকাৰ নাথাকে। বহুতে সোধে – তেন্তে তাত জন্ম কেনেকৈ হয়? তেতিয়া ক'ব লাগে যে তাত যোগবলেৰে সকলো কাৰ্য হয়। যোগবলৰ দ্বাৰাই আমি সৃষ্টিৰ ৰাজ্য লওঁ। বাহুবলেৰে সৃষ্টিৰ সাম্ৰাজ্য পোৱা নাযায়।

বাবাই বুজাইছে - যদি খ্ৰীষ্টিয়ানসকল পৰম্পৰা একত্ৰিত হৈ যায় তেন্তে গোটেই সৃষ্টিৰ ৰাজ্য ল'ব পাৰে কিন্তু পৰম্পৰা মিলিত নহয়, বিধিয়ে নকয়, গতিকে দুটা মেকুৰীয়ে পৰম্পৰা কাজিয়া কৰে আৰু মাখন তোমালোক সন্তানসকলে লাভ কৰা। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুৱাইছে। এয়া হৈছে সৃষ্টিৰূপী মাখন।

বেহদৰ পিতাই কয় – শাস্ত্ৰত এই যোগবলৰ যুদ্ধৰ গায়ন কৰা হৈছে, বাহুবলৰ নহয়। তেওঁলোকে আকৌ শাস্ত্ৰত হিংসক যুদ্ধ দেখুৱাই দিছে। তাৰ লগত তোমালোকৰ সম্বন্ধ নাই। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ নহয়। এই অনেক ধৰ্ম 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও আছিল, যিসকলে পৰম্পৰা যুদ্ধ কৰি বিনাশ হৈ গ'ল। পাণ্ডৱসকলে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। এয়া হৈছে যোগবল যাৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ ৰাজ্য পোৱা যায়। মায়াজিৎ জগতজিৎ হৈ যায়। সত্যযুগত মায়া ৰাৱণ নাথাকে। তাত জানো ৰাৱণৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি সাজি জ্বলাব। কেনেকুৱা-কেনেকুৱা প্ৰতিমূৰ্ত্তি সাজে। এনেকুৱা কোনো দৈত্য বা অসুৰ নাথাকে। এইটোও

নুবুজে যে 5 বিকাৰ স্ত্ৰীৰ আৰু 5 বিকাৰ পুৰুষৰ। সেয়া একেলগ কৰি 10 মূৰীয়া ৰাৱণ সাজি দিয়ে। যেনেকৈ বিষ্ণুৰো চাৰিখন বাহু দেখুৱাইছে। মনুষ্যইতো এই সাধাৰণ কথাটোও বুজি নাপায়। বিশাল আকাৰৰ ৰাৱণ সাজি জ্বলায়। আটাইতকৈ মৰমৰ সন্তানসকলক এতিয়া পিতাই বুজায়। সন্তানসকল ক্ৰমানুসৰি পিতাকৰ মৰমৰ হয়। কিছুমানতো অতি মৰমৰো আছে আৰু কিছুমান কম মৰমৰ আছে। যিমানেই মৰমৰ হ'ব সিমানেই বেছি স্নেহ থাকিব। ইয়াতো যিসকলে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে, দয়াশীল হৈ থাকে, সেইসকল মৰমৰ হয়। ভক্তি মার্গত দয়া নিবিচাৰে জানো? খোদা দয়া কৰক, মোক কৃপা কৰক। কিন্তু ড্ৰামাখনক কোনেও নাজানে। যেতিয়া বহুত তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়াহে বাবাৰ আগমনৰ কাৰ্যসূচী হয়। এনেকুৱা নহয় যে ঈশ্বৰে যি ইচ্ছা কৰিব পাৰে বা যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই আহিব পাৰে। যদি এনেকুৱা শক্তি থাকিলহেঁতেন তেন্তে ইমান গালি শপনি কিয় খাবলগীয়া হ'ল? বনবাস কিয় পালে? এই কথাবোৰ বহুত গোপনীয়। কৃষ্ণইতো গালি খাব নোৱাৰে। কয় যে ভগৱানে এনেকুৱা কৰিব নোৱাৰে! কিন্তু বিনাশতো হ'বই আকৌ ৰক্ষা কৰাৰতো কথাই নাই। সকলোকে উভতাই লৈ যাব লাগিব। স্থাপনা-বিনাশ কৰায় যেতিয়া তেন্তে নিশ্চয় ভগৱান নহ'ব জানো। পৰমপিতা পৰমাত্মাই স্থাপনা কৰে, কিহ'ৰ? মুখ্য কথা তোমালোকে এইটোৱে সোধা যে গীতাৰ ভগৱান কোন? গোটেই জগতখন ইয়াক লৈ বিবুদ্ধিত পৰি আছে। তেওঁলোকেতো মনুষ্যৰ নাম দি দিলে। আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাতো ভগৱানৰ বাহিৰে আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। আকৌ তোমালোকে কেনেকৈ কোৱা যে কৃষ্ণ গীতাৰ ভগৱান। বিনাশ আৰু স্থাপনা কৰাটো কাৰ কাম? গীতাৰ ভগৱানক পাহৰি গীতাখনকে খণ্ডন কৰি দিলে। এইটো আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুল। দ্বিতীয়তে আকৌ জগন্নাথপুৰীত দেৱতাসকলৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ লেতেৰা (অমৰ্জিত) চিত্ৰ সাজি দিছে। লেতেৰা চিত্ৰ ৰখাটো চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা নিষিদ্ধ। গতিকে ইয়াৰ ওপৰত বুজাব লাগে। এই মন্দিৰবোৰক লৈ কাৰোৰে বুদ্ধিত এইবোৰ উদয় নহয়। এই কথাবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়।

চোৱা, কন্যাসকলে কিমান প্ৰতিজ্ঞা পত্ৰও লিখে। তেজৰেও লিখে। এটা কাহিনীও আছে যে কৃষ্ণৰ যেতিয়া তেজ ওলাইছিল তেতিয়া দ্ৰোপদীয়ে নিজৰ আঁচল ফালি বান্ধি দিছিল। এয়াই প্ৰেম নহয় জানো? তোমালোকৰ প্ৰেম শিৱবাবাৰ সৈতে। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) তেজ ওলাব পাৰে, এওঁ দুখ পাব পাৰে কিন্তু শিৱবাবাৰ কেতিয়াও দুখ হ'ব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। কৃষ্ণৰ কিবা হ'লে দুখ নালাগিব জানো। গতিকে তেওঁক (কৃষ্ণক) আকৌ পৰমাত্মা বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি! পিতাই কয় - মইতো দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম। অৱশ্যে হয় মই আহি সন্তানসকলক সদাকালৰ বাবে সুখী কৰি তোলা। 'সদা শিৱ' বুলি গায়ন কৰা হয়। সদা শিৱ, সুখ দিওঁতাই কয় - মোৰ মিঠা-মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানসকল, যিসকল সুপুত্ৰ, জ্ঞান ধাৰণ কৰি পবিত্ৰ হৈ থাকে, সঁচা যোগী আৰু জ্ঞানী হৈ থাকে তেওঁলোক মোৰ অতি প্ৰিয়। লৌকিক পিতাৰো কোনোবা ভাল, কোনোবা বেয়া সন্তান থাকে। কোনোজন কুল কলঙ্কিত কৰোঁতা হৈ যায়। বহুত লেতেৰা হৈ যায়। ইয়াতো এনেকুৱা আছে। আশ্চৰ্যজনকভাৱে সন্তান হয়, শুনে, শুনায় আকৌ পিতাক এৰি আঁতৰি যায়। সেইবাবেই নিশ্চয় পত্ৰ লিখোৱা হয়। তেতিয়া সেই লিখনি সন্মুখত দি দিয়া হ'ব। তেজৰেও লিখি দিয়ে। তেজৰে লিখি প্ৰতিজ্ঞা কৰে। আজিকালি শপতো লয়। কিন্তু সেইবোৰ হৈছে মিছা শপত। ঈশ্বৰক সকলোতে আছে বুলি ভাবি লোৱা অৰ্থাৎ এৱোঁ ভগৱান, মইও ভগৱান বুলি শপত খোৱা। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোকে ব্যৱহাৰিক ভাৱে জানিছা যে কেনেকৈ পিতা সকলোতে থাকিব পাৰে। বাবাই এই নয়নৰূপী থিৰিকীৰে চায়। এইটো আনৰ শৰীৰ ঋণত লৈছে। বাবা ভাড়াতীয়া। ঘৰটোক কামত খটুৱায়। গতিকে পিতাই কয় - মই এই দেহটো কামত খটুৱাওঁ। পিতাই এই থিৰিকীৰে চায়। তেওঁ ইয়াত উপস্থিত আছে। আত্মাই নিশ্চয় ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰাই কাম নকৰিব জানো। মই আহিছোঁ গতিকে নিশ্চয় শুনাম। ইন্দ্ৰিয় ব্যৱহাৰ কৰো গতিকে নিশ্চয় ভাড়াও দিব লাগিব।

তোমালোক সন্তানকলে এই সময়ত নৰকক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি আছা। তোমালোক হৈছা পোহৰ দিওঁতা, জাগ্ৰত কৰি তোলাঁতা। অন্য সকলোৱে কুস্তকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। তোমালোক মাতৃসকলে তেওঁলোকক জগোৱা, স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলা। ইয়াত সংখ্যাগৰিষ্ঠ মাতৃসকলেই হয়, সেইবাবে বন্দে মাতৰম বুলি কোৱা হয়। ভীষ্ম পিতামহ আদিকো তোমালোকই বাণ (কাঁড়) মাৰিছা। মনমনাভৱ-মধ্যাজীভৱৰ বাণ, কিমান সহজ। এইবোৰ বাণেৰেই তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকে এজন পিতাৰ স্মৃতি, এজনৰ শ্ৰীমততে চলিব লাগে। পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকায় যে 21 জন্মলৈ কেতিয়াও কৰ্মৰ বাবে অনুতাপ কৰাৰ দৰকাৰেই নহয়। তোমালোক সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান, সৰ্বদা ধনবান হৈ যোৱা। বহুতবাৰ তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈছা। ৰাজ্যও ল'লা আকৌ হেৰুৱাইছা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণসকলেই নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰা। নাটকত তোমালোকৰে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভূমিকা আছে। গতিকে এনেকুৱা উচ্চ কৰি তোলাঁতা পিতাৰ প্ৰতি বহুত মৰম থকা উচিত। পিতা আপুনি চমৎকাৰ কৰে। মনতো নাছিল, চিন্তনতো নাছিল, আমি অলপো নাজানিছিলো যে, আমিযেই নাৰায়ণ আছিলো। পিতাই কয় - তোমালোকেই সেই নাৰায়ণ অথবা সেই

দেৱী-দেৱতা আছিল আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ অসুৰ হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰে, সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব।

একমাত্ৰ পিতাইহে ৰাজযোগ শিকাইছিল। সঁচা-সঁচা সহজ ৰাজযোগতো এতিয়া তোমালোকে শিকাব পাৰা। তোমালোকৰ কৰ্তব্য হৈছে পিতাৰ পৰিচয় সকলোকে দিয়া। সকলো গৰাকী বিহীন হৈ গ'ল। এই কথাবোৰো কল্পৰ আগৰ দৰেই কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাইহে বুজিব। পিতাই বুজাইছে - গোটেই জগতত মহান মূৰ্খ চাব বিচৰা যদি ইয়াত চোৱা। পিতা যাৰ পৰা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পায়, তেওঁকো ত্যাগ কৰি আঁতৰি যায়। এয়াও ডামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক নিজেই ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা। আকৌ দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰৰ সন্তান হ'বগৈ। এতিয়া অসুৰৰ সন্তানৰ পৰা ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছা। পিতা পৰমধামৰ পৰা আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলে গতিকে তেখেতক কিমান ধন্যবাদ জনাব লাগে। ভক্তিমাৰ্গতো ধন্যবাদ জনাই থাকে। দুখত জানো ধন্যবাদ জনাব। এতিয়া তোমালোকে কিমান সুখ পোৱা গতিকে তেওঁৰ প্ৰতি বহুত মৰম থাকিব লাগে। আমি পিতাৰ সৈতে মৰমেৰে বাৰ্তালাপ কৰিলে কিয় নুশুনিব। সমন্ধ আছে নহয় জানো। ৰাতি উঠি বাবাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনাই থাকে। মই বহুত স্মৰণ কৰো। বাবাৰ স্মৃতিত চকুলো বৈ যায়। মই কি আছিলো, বাবাই মোক কি কৰি তুলিলে - তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথা। তোমালোকে তেনেকুৱা হৈ যোৱা। যোগত থকাসকলক পিতাই সহায়ো কৰে। আপোনাআপুনি চকু খোল খাই যায়। বিচনা লৰি উঠে। পিতাই বহুতকৈ জগাই দিয়ে। বেহদৰ পিতাই কিমান দয়া কৰে। তোমালোক ইয়ালৈ কিয় আহিছা? তেতিয়া কোৱা - বাবা ভৱিষ্যতে গ্ৰীনাৰায়ণক বৰ মালা পিন্ধোৱাৰ শিক্ষা ল'বলৈ আহিছো অথবা লক্ষ্মীক বৰিবৰ কাৰণে পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ আছে। এইখন কিমান আশ্চৰ্যজনক বিদ্যালয়। কথাবোৰ কিমান আশ্চৰ্যজনক। এইখন অতি শ্ৰেষ্ঠ ইউনিভাৰচিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়)। কিন্তু “গডলী ইউনিভাৰচিটি” (ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়) নাম ৰাখিবলৈ নিদিয়। এদিন নিশ্চয় মান্তি হ'ব। আহি থাকিব। ক'ব যে সঁচাকৈয়ে কিমান ডাঙৰ ইউনিভাৰচিটি। বাবাইতো নিজৰ নয়নত বহুৱাই তোমালোকক পঢ়ায়। তেওঁ কয় - তোমালোকক স্বৰ্গত উপস্থিত কৰাই দিম। গতিকে এনেকুৱা বাবাৰ সৈতে কিমান কথা পাতিব লাগে। তেতিয়া পিতাই বহুত সহায় কৰিব। যিসকল শ্বাসৰুদ্ধ হৈ আছে তেওঁলোকৰ তলা খুলি দিব। ৰাতি স্মৰণ কৰিলে বহুত আনন্দিত হ'ব। বাবাই নিজৰ অনুভৱ শুনায়। মই অমৃতবেলা কেনেকৈ কথা পাতো।

পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - সাবধানে থাকিব। কূল কলঙ্কিত নকৰিব। 5 বিকাৰক দান দি আকৌ উভতাই নল'বা। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ প্ৰিয় হ'বলৈ হ'লে দয়াশীল হৈ সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। সুপুত্ৰ, আঞ্জাকাৰী হৈ প্ৰকৃত (সঁচা) যোগী বা জ্ঞানী হ'ব লাগে।

(2) অমৃতবেলা উঠি পিতাৰ সৈতে বহুত মিঠা-মিঠা কথা পাতিব লাগে, পিতাৰ শলাগ ল'ব লাগে। পিতাৰ সহায়ৰ অনুভৱ কৰিবৰ কাৰণে আটাইতকৈ প্ৰিয় পিতাক অতি প্ৰেমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: পুৰণি দেহ আৰু সৃষ্টিৰ সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা সহজে আৰু সদায় আঁতৰত থাকোঁতা ৰাজস্বৰ্গ হোৱা ৰাজস্বৰ্গ অৰ্থাৎ এফালে সকলো প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰৰ নিচা আৰু আনফালে বেহদৰ বৈৰাগ্যৰ অলৌকিক নিচা। বৰ্তমান সময়ত এই দুয়োটা অভ্যাস বঢ়াই গৈ থকা। বৈৰাগ্য মানে কাষৰীয়া হৈ যোৱা নহয় কিন্তু সকলো প্ৰাপ্তি হোৱা সত্ত্বেও যাতে হৃদৰ (সীমিত) আকৰ্ষণে মন বুদ্ধিক আকৰ্ষিত নকৰে। সংকল্প মাত্ৰও অধীনতা যাতে নাথাকে ইয়াকে কোৱা হয় ৰাজস্বৰ্গ অৰ্থাৎ বেহদৰ বৈৰাগী। এই পুৰণি দেহ বা দেহৰ পুৰণি সৃষ্টি বা ব্যক্ত ভাৱ, বৈভৱৰ ভাৱ এই সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা সদায় আৰু সহজে আঁতৰত থাকোঁতা।

স্লোগান: বিজ্ঞানৰ সাধনক ব্যৱহাৰ কৰা কিন্তু নিজৰ জীৱনৰ আধাৰ কৰি নল'বা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!